

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: 1. J. S., nar. X, státní příslušnost X
2. O. A., nar. X, státní příslušnost X
t. č. oba pobytem X
oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům,
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského
kraje,
se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 2. 2021, č. j. KRPB-36266-14/ČJ-2021-060022-Z,
a ze dne 27. 2. 2021, č. j. KRPB-36293-17/ČJ-2021-060022-Z,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2021, č. j. KRPB-36266-14/ČJ-2021-060022-Z,
a ze dne 27. 2. 2021, č. j. KRPB-36293-17/ČJ-2021-060022-Z, **se zrušují** a věc
se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou brojili žalobci 1 a 2 proti rozhodnutím žalované ze dne 27. 2. 2021, č. j. KRPB-36266-14/ČJ-2021-060022-Z, a ze dne 27. 2. 2021, č. j. KRPB-36293-17/ČJ-2021-060022-Z (dále jen „napadená rozhodnutí“), jímž bylo v obou rozhodnutích ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) rozhodnuto o zajištění žalobců 1 a 2 za účelem jejich předání do příslušného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Nařízení Dublin III“).

2. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 26. 2. 2021 do 27. 3. 2021.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaná shrnula právní úpravu zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, jakož i skutkový stav zjištěný v řízení o zajištění.
4. Dne 26. 2. 2021 v 18:20 hod na dálnici D2, 56 km, v prostoru parkoviště bývalého HP Lanžhot ve směru ze Slovenské republiky do ČR kontrolovala hlídka Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, oddělení mobilní jednotky Praha, ložní prostor nákladního vozidla X, reg. zn. X, MPZ: X, s návěsem Zaslav, reg. zn. X, MPZ: X Po otevření nezaplombovaných zadních dveří návěsu zde bylo zjištěno 5 cizích státních příslušníků bez cestovních dokladů či jiných dokladů totožnosti. Mezi těmito osobami byli kontrolováni i cizinci, později ztotožnění jako žalobci 1 a 2. Lustrací bylo dále zjištěno, že žalobci v současné době nedisponují žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byli oprávněni pobývat na území ČR. Vzhledem k tomu byli žalobci dne 26. 2. 2021 v 18:30 hod zajištěni dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) ZPC a eskortováni na pracoviště PČR k dalšímu šetření. Zde bylo provedeno porovnání daktyloskopických otisků prstů žalobce v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda.
5. Při podání vysvětlení žalobce 1 uvedl, že z Afghánistánu vycestoval asi před 4 měsíci. V zemi původu mu jeho nevlastní bratr svěřil jeho syna, žalobce 2, aby se o něj postaral po celou cestu do Evropy. Nejdříve odletěl do Iránu žalobce 2, žalobce 1 letěl až nějakou dobu po něm, protože si ještě vyřizoval vízum. Do Iránu cestoval žalobce 1 legálně letecky, měl svůj cestovní pas Afghánistánu a vízum do Iránu. Z Iránu se za pomoci převaděčů dostal až do Turecka, kde na něj čekal žalobce 2, se kterým byl ve stálém kontaktu přes telefon. Z Turecka se už společně s žalobcem 2 dostal do Řecka, potom do Makedonie a Srbska. Ze Srbska se dostali zase ilegálně do Rumunska. V Rumunsku byli 5 dní v táboře Temešvár, tam jim vzali i otisky prstů. Tábor v Rumunsku poté opustili a šli pěšky asi 3 hodiny až na parkoviště kamionů, které směřují do Evropy na západ. Na tom parkovišti se s žalobcem 2 přidal ke skupince dalších 3 lidí z Afghánistánu, poté jim převaděč ukázal kamion, do kterého mají nastoupit. Otevřel jim zadní dveře nákladního prostoru kamionu, oni vlezli dovnitř a on za nimi zavřel dveře. Řidič kamionu o tomto nevěděl. Byli potichu. Převaděč jim řekl, že kamion jede do Německa nebo do Francie. Jeli v kamionu jednu noc a dva dny. Potom na nějakém místě kamion zastavil, začali bouchat na kamion, protože už jeli dlouho a nemohli vydržet. Poté otevřela dveře policie v uniformách a řekli jim, že jsou v ČR. Za celou cestu převaděčům zaplatil žalobce 1

celkem 8 000 Euro. Platilo se po částech, jak postupoval do Evropy. Jeho synovci platil cestu otec. Bratrovi vždycky po telefonu hlásil, jak postupují po cestě. Žalobce 1 se celou cestu o žalobce 2 staral a chce se o něj starat i dále. Slíbil to svému bratrovi, to je u nich velký závazek. Jejich cílem je Belgie. Cestovní pas žalobce 1 neměl, vzala mu jej policie v Iránu. V žádné zemi EU o azyl nežádal, jen v Rumunsku jim vzali otisky prstů a asi je tam jako žadatele o azyl zaevidovali. V Rumunsku v táboře dostali i kartičky s jejich iniciály a fotkami, které však při odchodu z tábora zahodili. Vrátit se do Rumunska žalobce 1 v žádném případě nechtěl, stejně jako žalobce 2. Žalobce 1 má příbuzné v Německu, Francii i Belgii. Afghánistán žalobce 1 opustil proto, že místo, odkud pochází, je červená linie, je to území, kde působí Talibán. V ČR žalobce 1 zůstat nechtěl, chce se synovcem do Belgie, kde požádají o azyl. Svého neoprávněného pobytu si byl vědom. Jeho zdravotní stav byl dobrý.

6. Žalobce 2 při podání vysvětlení nad rámec žalobce 1 uvedl, že se narodil 1. 1. 2004, přičemž datum narození měl i v cestovním pase, který mu zabavili policisté v Turecku.

Ze země původu vycestoval před 4 měsíci. V Afghánistánu se jeho otec domluvil se žalobcem 1, jeho strýcem, že jej bude doprovázet na cestě do Evropy, a že se o něj bude starat jak po cestě, tak potom i v Belgii, kam se chce dostat. Nejdříve žalobce 2 odletěl na svůj cestovní pas a vízum do Iránu, odtud se dostal za pomoci převaděče do Turecka. V Turecku počkal na strýce, protože ten si ještě vyřizoval cestovní doklady. Za cestu se platilo převaděčům po částech, jak postupovali do Evropy. Cestu mu platil otec, bylo to asi 7 000 – 8 000 Euro. Žalobce 2 vždy otci po telefonu hlásil, jak postupuje v cestě. Celou cestu se o něj stará žalobce 1 tak, jak jej jeho otec pověřil. Žalobce 2 chce zůstat se svým strýcem, cítí se s ním bezpečně. Jejich cílem je Belgie. Vrátit se do Rumunska, kde je veden jako žadatel o azyl, v žádném případě nechce. Má příbuzné v Německu, Francii i Belgii. Afghánistán opustil proto, že na místě, odkud pochází, působí Talibán i Islámský stát. Svého neoprávněného pobytu si byl žalobce 2 vědom. Jeho zdravotní stav byl dobrý.

7. Na základě zjištěných skutečností byl žalobce 1 ustanoven jako opatrovník žalobce 2.

8. Z uvedených skutečností měla žalovaná v případě obou žalobců za zřejmé, že žalobci dne 26. 2. 2021 neoprávněně vstoupili a pobývali na území ČR a jsou vedeni jako žadatelé o přiznání mezinárodní ochrany v některém členském státě EU, a to v Rumunsku, a jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení podle nařízení Dublin III.

9. Žalovaná dále zkoumala, zda jsou dány zákonné podmínky pro zajištění. Usoudila, že v případě žalobců existuje nebezpečí útěku, neboť žalobci 26. 2. 2021 přicestovali a pobývali na území ČR bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, tedy neoprávněně, a nechtějí se vrátit do Rumunska. Neznají český jazyk a nemají zde zajištěno žádné zázemí. Nemají finanční prostředky na zajištění základních životních potřeb, tj. obživy a ubytování. V ČR jsou poprvé, nemají žádnou adresu místa pobytu. Žalovaný toto považoval za okolnosti, které by jejich případný dobrovolný pobytu na území ČR

po dobu řízení dle nařízení výrazným způsobem znesnadňovaly. Jejich případný dobrovolný návrat zpět do státu, kde jsou vedeni jako žadatelé o azyl, se jeví jako vyloučený, neboť žalobci uvedli, že cílem jejich cesty je Belgie, což dokládá skutečnost, že cestovali nelegálně v úkrytu nákladního automobilu z Rumunska, odkud chtěli pokračovat do Belgie, do Rumunska se vrátit nehodlají. Žalovaná proto uzavřela, že v případě obou žalobců jde o vážné nebezpečí útěku. Popsaným jednáním dali dle žalované žalobci zřetelně najevo, že nebudou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než budou předáni do příslušné země, ale že by se nekontrolovaně a svévolně pohybovali mezi jednotlivými členskými státy, což nelze akceptovat. Svým jednáním prokázali, že nehodlají respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU.

10. Dále se žalovaná zabývala otázkou mírnějších opatření (tzv. zvláštních opatření) ve smyslu ustanovení § 123b ZPC. Dospěla k závěru, že tato opatření nelze využít, neboť žalobci neoprávněně vstoupili na území ČR, nemají zde adresu místa pobytu ani adekvátní finanční prostředky a existuje nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR, o čemž svědčí jejich vyjádření nevrátit se do země, kde jsou vedeni jako žadatelé o azyl.
11. Žalovaná dospěla k závěru, že zajištění je potencionálně možné a že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizinců. Žalobci budou do navracení či předání do jiného státu umístěni v zařízení pro zajištění pro cizince, a to společně. V zařízení pro zajištění cizinců je zajištěným cizincům poskytována adekvátní sociální, zdravotní a právní pomoc.
12. Žalovaná rovněž zvažila potencialitu předání v souvislosti se současnou epidemií nemoci COVID-19, kterou jsou různou intenzitou zasaženy všechny země EU. Dle emailového sdělení vedoucí oddělení Dublinského střediska, Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, s platností od 1. 12. 2020 dochází k obnově předávání osob podle Nařízení Dublin III. Transfery do ČR letecké i pozemní budou probíhat za podmínek nastavených před jejich odložením. Transfery z ČR budou realizovány na základě nastavených požadavků dotčených členských států. Epidemická situace v Evropě tudíž v současné době nijak nebrání předání žalobců do země, kde jsou vedeni jako žadatelé o azyl.
13. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda by předání žalobců do Rumunska nebylo v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K tomu uvedla, že jí není známo žádné rozhodnutí na národní či unijní úrovni, které by jednoznačně deklarovalo, že Rumunsko nedodrжуje minimální standardy ochrany základních lidských práv. Ani Vysoký komisař OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Žalobci navíc žádné konkrétní důvody, proč by se nemohli vrátit do Rumunska, neuvedli.
14. Žalovaná dále zjišťovala, zda nejsou zveřejněny informace, které by dokládaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku. Poukázala na evropskou

azylovou databázi AIDA a poslední vydání zprávy Humna Richtr Wattech „Word Report 2017“, Výroční zprávu EASO o situaci v oblasti azylu v EU za rok 2015 a dále informace rumunské nevládní organizace Generálie Tamara Romaina, jakož i na stránkách Komisaře pro lidská práva. Ke všem uvedeným zprávám žalovaná uvedla odkazy na internetové stránky. Dle databáze EUROSTATU v roce 2015 požádalo v Rumunsku o azyl 1260 cizinců, což dokládá, že uprchlíci nemají obavy z rumunského azylového řízení, které využívají v přibližně stejném počtu jako v ČR.

V roce 2015 obdrželo Rumunsko 569 žádostí o převzetí cizince, z toho bylo v témže roce Rumunskem převzato 248 osob, což dosvědčuje existenci potenciální možnosti realizace přemístění do Rumunska. Dále poukázala na skutečnost, že Komise EU rozhodla, že Rumunsko je povinno na základě kvót přijmout v rámci systému tzv. relokací 3624 uprchlíků z Itálie a Řecka,

přičemž již v lednu 2017 Rumunsko přijalo v rámci systému relokací 513 žadatelů z Řecka

a 43 žadatelů z Itálie. Podle informací neziskového výzkumného centra Globál Detention Project nejsou žadatelé v Rumunsku obecně umisťováni do detenčních zařízení,

i když zákon tuto možnost na dobu nejvýše 20 dnů umožňuje. Konkrétně žalovaná poukázala dále na Informaci Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 13. 8. 2020, která popisovala azylový systém v Rumunsku s tím, že je součástí správního spisu.

15. Žalovaná závěrem odůvodnila, že doba zajištění v délce 30 dnů vyplývá ze součtu lhůt podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

16. Žalobci nejprve v žalobě zcela obecně uvedli, že napadenými rozhodnutími byli zkráceni na svých právech, když žalovaná v předchozím řízení porušila: § 129 odst. 1 ZPC

ve spojení s článkem 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, článku 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 179 ZPC ve spojení

s článkem 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva“), dále § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž také nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaná podle žalobců dále porušila ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedla důkazy, které byly potřebné k zjištění stavu, dále bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Žalobci dále namítali porušení článku 3 a 5 Evropské úmluvy, článku 3 a 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte, jakož i článku 3 odst. 2 a čl. 28 Nařízení Dublin III.

17. Žalobci dále stručně shrnuli hlavní body své argumentace. Dle názoru žalobců jsou napadená rozhodnutí nezákonná, neboť žalovaná nezohlednila nejlepší zájem dítěte, když žalovaná v rozhodnutí nezohlednila skutečnost, že je žalobce 2 nezletilý. Žalovaná rovněž nezohlednila jejich zranitelnost a motiv pro nezákonný vstup. Dle

žalobců existují důvodné pochybnosti o tom, zda lze účel zajištění vůbec naplnit, a to i v maximální zákonné délce zajištění, neboť v uplynulém roce nebyl s ohledem na protiepidemická opatření proti Covid-19 realizován ani jeden Dublinský transfer do Rumunska. Žalovaná taktéž nezohlednila při posuzování možností realizace transferu nezletilost žalobce 2. Žalobci dále namítli, že mohou být po dobu řízení o Dublinském předání umístěni v Pobytovém středisku.

18. Žalobci upozornili, že jejich argumentace spočívá především ve skutečnosti, že žalovaná v napadených rozhodnutích nedostatečným způsobem reflektovala princip nejlepšího zájmu dítěte ve vztahu k žalobci 2, o jehož nezletilosti není mezi žalobci a žalovanou sporu. Žalobce 2 uváděl jako datum narození 1. 1. 2004, v době zajištění mu tak bylo 17 let a vztahují se na něj zvláštní právní záruky z hlediska ochrany práv dítěte. Ty dávají správním orgánům za povinnost zohlednit nejlepší zájem dítěte ve všech rozhodnutích týkajících se dětí. Již v roce 2012 Výbor OSN pro práva dítěte konstatoval, že detence dítěte pouze na základě jeho nebo rodičova migračního statusu je porušením práva dítěte a je vždy v rozporu s principem nejlepšího zájmu dítěte. Tento standard následně Výbor v roce 2017 oficiálně kodifikoval. Obdobné závěry jsou obsaženy i v Doporučení Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 2012. Skutečnost, že imigrační detence dětí by měla být z principu zakázána vždy, nadto v posledních letech opakovaně konstatovala řada orgánů OSN, mj. Pracovní skupina OSN k svévolnému zadržování v roce 2015 a 2018, Zvláštní zpravodaj OSN pro mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání v roce 2018 a celou jednu zprávu danému tématu věnoval v roce 2020 i Zvláštní zpravodaj OSN pro lidská práva migrantů.
19. Žalobci v této souvislosti odkázali rovněž na judikaturu ESLP věnující se zajišťování rodin s dětmi, dle které je přípustnou délkou zajištění dítěte doba maximálně několika dnů. Déle trvající zbavení osobní svobody v prostředí imigrační detence způsobuje dětem pocity strachu, stresu a nejistoty. Zvýšená ochrana se přitom vztahuje i na osoby blížící se věku dospělosti. Dle judikatury ESLP mají státní orgány povinnost zohlednit zvláštní situaci nezletilých dětí a prověřit, jestli je jejich umístění do detenčního centra poslední, krajní možností, pro kterou není dostupná jiná alternativa, jakož z ní vyplývá taktéž to, že rodiny s dětmi nesmí být zajištěné na více než velmi krátkou dobu, a to i když jsou podmínky v detenci přizpůsobeny potřebám dětí (konkrétně žalobci zmínili věci M. a další proti Belgii, P. proti Francii, R. M. a ostatní proti Francii, A. E. a E. A. proti M.). Žalobci shrnuli relevantní právní principy následovně. 1. Extrémní zranitelnost dítěte převažuje nad úvahami týkajícími se jeho pobytové situace. 2. Nejlepší zájem dítěte musí být hlavním východiskem při rozhodování o zajištění. Nejlepší zájem dítěte zahrnuje jak imperativ nerozdělování rodiny, tak povinnost zabývat se v rozhodnutí nejprve alternativami k detenci. 3. Zajištění dítěte musí být posledním možným východiskem pro dosažení daného cíle a musí trvat na co nejkratší nutnou dobu. 4. Při zkoumání přiměřenosti zajištění jsou zásadní tři faktory: věk dítěte a jeho individuální situace, pobytové podmínky v zařízení a délka zajištění. 5. Zvýšená ochrana se vztahuje i na osoby blížící se 18. roku věku.
20. Současná zákonná úprava ČR je tak zjevně v rozporu s mezinárodními standardy, které buď nepřipouští zajištění dítěte vůbec, nebo je připouští jako absolutní

výjimku

na dobu podstatně kratší. Žalobci pak poukázali na to, že ČR je dlouhodobě kritizována

za to, že k umístování dětí do detenčních center pro cizince nedochází pouze v krajních případech, kdy objektivně není dostupná žádná alternativa (závěrečná doporučení Výboru OSN pro práva dítěte). Na podporu své argumentace žalobci dále uvádějí doporučující zprávu Zvláštního zpravodaje OSN pro práva migrantů z roku 2009.

Domácí soudy i správní orgány by tak dle žalobců měly postupovat tak, že před domácí úpravou přednostně aplikují úpravu mezinárodní a tedy že k zajištění dítěte nepřistoupí, respektive v případě soudů, že rozhodnutí o zajištění dítěte pro jeho rozpor s mezinárodním právem zruší. S odkazem na konkrétní rozhodnutí žalobci uvedli, že přísnější podmínky kladené na zajištění dítěte s rodinou opakovaně seznaly i české soudy, a to i v případech dětí, které se svým věkem blížily věku dospělosti.

21. Žalovaná dle žalobců pochybila již z procesního hlediska, když v celém rozhodnutí nejlepší zájem žalobce 2 vůbec nerefletovala, čímž napadené rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná tedy nijak nezohlednila zranitelnost žalobce 2 vyplývající z jeho nezletilosti, nezabývala se otázkou, zda bude pro žalobce 2 v ZZC Bělá Jezová zajištěna dostatečná péče s ohledem na jeho věk a potřeby, a dále ani nijak nezohlednila věk žalobce 2 ve vztahu k alternativám zajištění, ani ve vztahu k možnostem realizace Dublinského transferu. Zajištění žalobce 2 je dále v rozporu s nejlepším zájmem dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte tak, jak tento zájem vykládá Výbor OSN pro práva dítěte, neboť žalobce 2 je zajištěn pouze z důvodu absence pobytového titulu na území ČR. Zajištění žalobce 2 a jeho délka nadto nemůže obstát ani ve světle judikatury ESLP.
22. Žalobci dále namítali, že se žalovaná dostatečným způsobem nezabývala otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné. V minulosti se proti předávání nezletilých osob do Rumunska opakovaně vyslovili české soudy, což by mělo být žalované známo. Při posuzování možnosti realizace transferu nadto žalovaná nezohlednila skutečnost, že v případě žalobce 2 by byla předávána nezletilá osoba. Pokud přitom neexistuje účel, tedy reálná možnost předání uskutečnit, pozbývá zajištění dle ustanovení § 129 ZPC smyslu a stává se nezákonným. Žalobci poukázali na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), jehož závěry je třeba zohlednit i v případě žalobců. ESLP zdůraznil, že domněnka, dle které státy participující na Dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Evropskou úmluvou, je vyvratitelná. I v případě Dublinských návratů lze presumpci, že přijímající země bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy, vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. Povinností předávajícího státu je pak provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Žalobci dále upozornili na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku.

23. Žalobci poznamenali, že žalovaná používá ve svých rozhodnutích obdobná či totožná znění informací o azylovém systému v dalších státech EU. Žalovaná i v napadeném rozhodnutí odkazuje na zprávy v průměru 4 – 6 let staré, přičemž je zřejmé, že odkazy a jejich aktuálnost ani sama nekontrolovala. Pokud by žalovaná skutečně zkontrolovala databázi AIDA, viděla by, že v této databázi jsou k dispozici hned 3 obsáhlé zprávy o stavu azylového řízení v Rumunsku za rok 2018, 2019 a 2020. Je tak zřejmé, že posouzení možnosti realizace předání žalobců bylo pro žalovanou pouhou formalitou. Žalovaná tak pochybila, když při vydání napadeného rozhodnutí nezjistila skutečný stav věci.
24. Žalovanou uváděné informace jsou nadto pouze obecné a nijak se nevěnují postavení zranitelných osob, zejména nezletilých. Již jen nezohlednění nezletilosti žalobce 2 je dostatečným důvodem pro konstatování nezákonnosti napadených rozhodnutí. Celá řada veřejně dostupných zdrojů přitom hovoří o tom, že situace v Rumunsku je pro žadatele o mezinárodní ochranu dlouhodobě nepříznivá, tím spíše pro nezletilé osoby. Žalobci rovněž poukázali na fakt, že transfery zranitelných osob do Rumunska byly v minulosti zvráceny také správními soudy dalších členských států EU. Žalobci proto shrnuli, že žalovaná v napadených rozhodnutích nevyšla ze skutečného stavu věci, když si neopatřila aktuální informace o stavu azylového řízení v Rumunsku z různých zdrojů a nezohlednila aktuální judikaturu správních soudů. Závěr, že transfer žalobců je potenciálně možný, je přitom v rozporu s uváděnými zdroji.
25. Dle názoru žalobců stojí za zvážení posouzení jejich situace v kontextu krizových opatření přijímaných řadou vlád členských států EU v kontextu prevence Covid-19, když většina států EU v současnosti zastavila Dublinské transfery. Také ČR v posledním roce nerealizovala ani jeden Dublinský transfer do Rumunska. Dle zprávy databáze AIDA se Dublinské transfery ve srovnání s rokem 2019 v roce 2020 propadly o 59 – 73 %. Celá řada států dublinské transfery v nejintenzivnějším období pandemie suspendovala buď oficiálně, nebo de facto. Z odpovědi Ministerstva vnitra na žádost zástupce žalobců ze dne 9. 2. 2021 vyplývá, že za období od března 2020 do ledna 2021 nebyl z ČR realizován ani jeden dublinský transfer do Rumunska. Předpoklad, že v případě žalobců bude možné transfer realizovat, se tak jeví jako spekulativní, neboť situace se nelepší a naopak se zhoršuje. Uváděné statistiky tak mluví ve prospěch tvrzení žalobců, že jejich zajištění je nezákonné, neboť v důsledku Covid-19 je šance na to, že bude možné jejich předání realizovat, prakticky nulová. Lze mít tedy pochybnosti o tom, zda bude jejich transfer vůbec možné vykonat v maximální délce zajištění dle čl. 28 Dublinského nařízení, resp. ustanovení § 125 odst. 1 ZPC.
26. Žalobci měli dále za to, že k zajištění lze přistoupit pouze tehdy, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná tak nemá povinnost žalobce okamžitě zajistit, ale naopak má nejdříve zohlednit, zda skutečně není možné přistoupit k mírnějšímu opatření. Naplnění nejlepšího zájmu dítěte pak

vyžaduje mj. také jeho přednostní umístění v alternativním ne-vězeňském prostředí. V případě žalobců by postačovalo uložení mírnějšího opatření, tj. některého z tzv. zvláštních opatření

dle ustanovení § 123b ZPC. Postavení žalobce 2 jako potenciálně zranitelné osoby je v tomto ohledu zásadní a vyžaduje posouzení možnosti uložení alternativního opatření obzvláště pečlivě. Nabízí se otázka, zda by žalovaná neměla v případě zajištěné zranitelné osoby učinit alespoň jeden pokus uložit alternativní zajištění a k samotnému zajištění přistoupit až poté, co by bylo prokázáno, že se alternativa ukazuje jako neúčinná. Žalovaná nereflektovala, že žalobci prchají z oblasti zmítané dlouhodobým konfliktem, kde v praxi řádně nefungují domácí úřady a možnost obstarat víza je v podstatě nulová. Žalobci nadto se žalovanou ochotně spolupracovali, odpověděli na všechny otázky. Není pak namístě, aby byli vykreslováni jako zásadně nespolehlivé osoby. Žalovaná tak pochybila, když z jejich neoprávněného pobytu automaticky dovodila závěr o celkové nevěrohodnosti žalobců a nemožnosti uložit některé z mírnějších opatření. Žalovaná je povinna hodnotit skutečnost v kontextu okolností, které žalobce vedly k protiprávnímu jednání. Žalovaná přitom mohla žalobcům uložit povinnost zdržovat se v jednom z Příjímacích či Pobytových středisek správy uprchlických zařízení MV a v určené době zde být přítomni za účelem provedení pobytové kontroly.

27. Závěrem proto žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

28. Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že je v řízení o zajištění povinna toliko předběžně posoudit, zda předání není *a priori* vyloučeno. O samotném předání vůbec nerozhoduje, to je v působnosti OAMP MV. Ve vztahu k této předběžné otázce se pak hodnotí zjištěné informace. Za tím účelem si žalovaná opatřila Zprávu OAMP ze dne 13. 8. 2020 a dále zohlednila dostupná aktuální rozhodnutí a stanoviska orgánů/organizací s působností v předmětné oblasti. Žalovaná uvedla vše, co je jí ohledně rumunského azylového systému známo z její činnosti, žalobci během správního řízení výhrady či obavy směrem k rumunskému azylovému systému nesdělili a z obecně známých skutečností nelze dovodit, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelů o azyl. V případě žalobce 2 se žalované nepodařilo dohledat žádné informace prokazující existenci zásadních nedostatků rumunského azylového systému ve vztahu k nezletilým osobám. Podrobné zkoumání situace na celém území Rumunska z hlediska kapacit a úrovně jednotlivých tamních azylových středisek, stejně jako posouzení míry dostupnosti pomoci nevládních organizací včetně UNHCR překračuje rámec, který žalovaná pro své rozhodnutí má.
29. Pokud se týká pochybností o možnosti naplnění účelu zajištění v kontextu panující epidemie Covid-19, žalovaná sdělila, že ohledně realizace předání komunikuje s Ministerstvem vnitra, které potvrdilo dne 10. 2. 2021 zahájení dublinského řízení. Jak přitom dovodil Nejvyšší správní soud, ze statistik za minulé období nelze automaticky a bez dalšího dovozovat, že i do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění.

30. K namítané alternativě pobytu v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna žalovaná uvedla, že žalobci byli na základě žádosti žalované o jejich umístění umístěni na základě následného rozhodnutí Správy uprchlických zařízení do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, které Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra i provozuje, a již je ZPC uložen nutný rozsah služeb poskytovaných umístěným klientům/zajištěným osobám. Toto zařízení je navíc jako jediné ze zařízení provozovaných Správou uprchlických zařízení uzpůsobeno pro pobyt i tzv. zranitelných osob, tedy i nezletilců.
31. Na základě výše uvedeného proto žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu odmítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

32. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobci nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
33. Napadená rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadených rozhodnutí, který je zachycen ve správních spisech žalované.
34. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami.
35. Podstatou věci je otázka zákonnosti zajištění žalobců za účelem jejich předání do jiného členského státu EU. K zajištění žalobců přistoupila žalovaná poté, co provedla kontrolu ložního prostoru nákladního vozidla jedoucího po dálnici D2 u bývalého hraničního přechodu Lanžhot ve směru ze Slovenské republiky. Dospěla přitom k závěru, že jsou naplněny předpoklady uvedené v ustanovení § 129 odst. 4 ZPC, dle kterého *police rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
36. Tato úprava vychází z čl. 28 nařízení Dublin III. Požádal-li cizinec v jiném členském státě o mezinárodní ochranu a vstoupil-li nebo pobýval-li na území České republiky neoprávněně, zajistí jej policie na dobu nezbytně nutnou za účelem jeho předání, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku a pokud zvláštní opatření za účelem

- jeho vycestování nelze účinně uplatnit – v tomto případě je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, viz ustanovení § 129 odst. 1 a 3 ZPC.
37. Vymezení pojmu „vážné nebezpečí útěku“ navazuje právě na čl. 28 odst. 2 a čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III. ZPC pak v ustanovení § 129 odst. 4 stanovuje objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku, přičemž tato kritéria byla do uvedeného zákona doplněna novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností ode dne 18. 12. 2015. Bez zákonem vymezených objektivních kritérií byl čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III neaplikovatelný – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015 - 150, č. 3602/2017 Sb. NSS, a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 15. 3. 2017, *Al Chodor a další*, věc C-528/15. Každé omezení osobní svobody totiž představuje natolik silný zásah do práv jednotlivce, že musí být stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu práva na osobní svobodu a zásadu proporcionality. Vymezením těchto objektivních kritérií se tak institut zajištění za účelem předání podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III stal realizovatelným.
38. Žalovaná má pouze pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být do příslušného členského státu, určeného Ministerstvem vnitra, předána. Zajištění cizince totiž není účelem samo o sobě – jedná se o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě předání do jiného členského státu EU.
39. Krajský soud musel přisvědčit argumentaci žalobců v tom směru, že žalovaná v napadených rozhodnutích skutečně zcela opomněla zohlednit skutečnost, že byl žalobce 2 v době zajištění nezletilý. Tuto skutečnost žalovaná fakticky v obou napadených rozhodnutích zamlčela a v úvahách ohledně potenciální možnosti jejich předání věk žalobce 2 vůbec nezohlednila. Jednalo se přitom o skutečnost, která byla žalované od samého počátku známá, tuto skutečnost žalovaná po celou dobu řízení nijak nerozporovala – o nezletilosti žalobce 2 tedy nebylo pochyb. Nejedná se přitom o pouhou formalitu, kterou by bylo možno tolerovat, jak by se mohlo na první pohled zdát. Věk zajišťovaných cizinců je důležitým faktorem, který současně žalovanou co do možnosti jejich zajištění v některých případech výrazně limituje.
40. Je-li totiž zajišťovanou osobou nezletilý cizinec bez doprovodu, jsou možnosti jeho zajištění velice omezené. V takovém případě je žalovaná oprávněna nezletilého cizince bez doprovodu zajistit za účelem předání pouze v případě, existuje-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte (srov. ustanovení § 129 odst. 5 ZPC), příp. do doby, než zjistí jeho skutečný věk, existují-li důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu (k zajištění nezletilých cizinců bez doprovodu, u kterých existují pochybnosti ohledně jejich věku, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 - 46, č. 4058/2020 Sb. NSS).

41. V případě zletilých cizinců a nezletilých s doprovodem není žalovaná co do možnosti jejich zajištění omezena pouze na existenci nebezpečí ohrožení státu či vážného narušení veřejného pořádku (příp. do doby zjištění skutečného věku). Rozhodně však nelze říci, že věk zajišťovaných cizinců není z hlediska jejich zajištění podstatný. Přestože nezletilý cizinec „putuje“ po státech EU s doprovodem, stále se jedná o nezletilého (dítě), u něhož je při jakékoli činnosti, která se ho týká, nutno jako přední hledisko vnímat právě jeho nejlepší zájem – viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). To platí tím spíše, jde-li o tak zásadní zásah do práv, jako je omezení (a v některých případech zajištění dokonce zbavení) osobní svobody.
42. Krajský soud souhlasí s tím, že žalobce 2 nebylo možné považovat za nezletilého bez doprovodu. Jednalo se sice o nezletilého, avšak oba žalobci shodně uváděli, že jsou strýc se synovcem, žalobce 1 se o nezletilého žalobce 2 stará a je za něj odpovědný, přičemž celou cestu z Afghánistánu (resp. z Turecka) absolvovali společně. Důvody zajištění žalobce 2 proto nebyly omezené, jako v případě nezletilých cizinců bez doprovodu (viz výše). Krajský soud je ve shodě se žalovanou také v tom, že v případě žalobců bylo dáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu ustanovení § 129 odst. 4 ZPC, neboť žalobci od počátku vyjadřovali svůj úmysl dostat se za příbuznými do Belgie, překračovali hranice států v rámci EU za pomoci převaděčů a nevyčkali rozhodnutí o svých žádostech o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Z jednání žalobců byl tedy zjevný jejich úmysl nesetrvat v ČR a pokračovat v cestě do Belgie. Nejednalo se proto o automatické zajištění pouze na základě toho, že se na žalobce vztahovalo nařízení Dublin III. Žalovaná naopak v rozhodnutích jasně popsala, co považovala z hlediska vážného nebezpečí útěku za podstatné, a proč nemohlo být využito mírnějších opatření. Krajský soud uvádí, že u cizinců, kteří postupují obdobně jako žalobci (stanoví si cílovou zemi v EU, do které se snaží dostat nezákonnými způsoby prostřednictvím převaděčů, kterým za umožnění cesty zaplatí předem sjednanou částku, a přechází státní hranice mimo oficiální hraniční přechody), bude vážné nebezpečí útěku zpravidla dáno.
43. Krajský soud se však shoduje se žalobci v jejich názoru na otázku zohlednění nejlepšího zájmu dítěte při hodnocení potenciality předání žalobců, tj. při úvaze o možnosti naplnění samotného účelu jejich zajištění. Přestože zajištění nezletilých osob není vyloučeno, z povahy věci je podřízeno přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. A i když měl žalobce 2 v době zajištění 17 let, stále se jednalo o dítě ve smyslu mezinárodních standardů, které je ČR povinna dodržovat (přiměřeně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 - 60, č. 3876/2019 Sb. NSS). Zajištění takové osoby musí být poslední možností, která musí být časově omezená (přiměřeně srov. rovněž rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Abdullahi Elmi a Aweys Abubakar proti Maltě, stížnost č. 25794/13 a 28151/13). Na dodržování přísnějších požadavků s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte klade důraz

rovněž Ústavní soud (viz např. nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14, N 72/85 SbNU 277).

44. Skutečností, že žalobce 2 byl v době zajištění nezletilý, se žalovaná nezabývala. Z výše citovaného je však zřejmé, že žalovaná byla naopak povinna v napadených rozhodnutích zohlednit zájem nezletilého žalobce 2 – byla tedy povinna na věc nazírat optikou, která bude v co největší míře respektovat potřeby nezletilých dětí. To jinými slovy znamená, že při hodnocení potenciality předání žalobců do Rumunska se žalovaná měla zabývat nejen obecnými aspekty rumunského azylového řízení, ale měla se zaměřit právě na specifika těchto řízení ve vztahu k nezletilým žadatelům o mezinárodní ochranu. Měla tedy zkoumat zejm. to, jaké jsou podmínky přijetí nezletilých žadatelů o azyl, jakým způsobem je v příslušném státě s nezletilými zacházeno, jaké jim je poskytováno ubytování, zda je vůbec zajištěna reálná možnost společného ubytování s jejich doprovodem a zda toto ubytování odpovídá potřebám nezletilých dětí a jejich rodin, případně zda s sebou podmínky v daném státě nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, což je logicky potřeba vzhledem k nezletilému hodnotit citlivěji. Teprve na základě těchto (nutno podotknout aktuálních a podrobných) informací měla žalovaná posoudit, zda je předání nezletilého žalobce 2 a jeho doprovázejícího žalobce 1 alespoň potenciálně možné. Žalovaná však namísto toho v rozhodnutích o zajištění žalobců pouze vyjmenovala, z jakých zpráv vycházela, a uvedla, že jí nejsou známy žádné překážky realizace předání žalobců, aniž by reagovala na věk žalobce 2.
45. Krajský soud netvrdí, že by předávání cizinců do Rumunska nebylo z hlediska tzv. systémových nedostatků možné, resp. že by bylo *a priori* vyloučené. Nejvyšší správní soud se např. ve své judikatuře naopak k situaci v Rumunsku opakovaně vyjadřoval v tom smyslu, že z obecných informací nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné v obecné rovině zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namíste vždy aktivovat čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 – 30, ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 123/2018 – 26 a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 – 37). Nicméně s ohledem na Úmluvu o právech dítěte nelze připustit, aby žalovaná skutečnost o nezletilosti zajišťovaného cizince v rozhodnutí o zajištění zamlčela a nijak ji v tomto rozhodnutí nezohlednila. Dlužno pak připomenout, že Nejvyšší správní soud toto pochybení žalované nevytýká poprvé – viz rozsudky ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019 – 65, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019 – 60, v nichž se stejně kriticky vyjádřil k tomu, že žalovaná při rozhodování o zajištění a o prodloužení zajištění cizinců za účelem předání nezohlednila nezletilost jednoho z nich.

46. S absolutní povahou zákazu nelidského a ponižujícího zacházení není slučitelné, aby členské státy od skutečného a prokazatelného rizika nelidského či ponižujícího zacházení žadatele o azyl odhlížely pod záminkou, že nevyplyývá ze systémového nedostatku v příslušném členském státě (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, *C. K. a další*, a také již citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, či nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2021, č. j. 5 Azs 114/2018 - 63).
47. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná byla povinna zabývat se nejen existencí systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žalců v jiném členském státě EU (v Rumunsku) – a to s ohledem na individuální okolnosti jejich případu (zejm. jejich věk), ale také případnými individuálními riziky, kdy by vzhledem k okolnostem případu již samo přemístění představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Prosté odkazy žalované na zprávy o Rumunsku (resp. jejich vyjmenování) a údaje o tom, kolik cizinců požádalo v tomto státě v roce 2015 o azyl, nevypovídají o konkrétní situaci žalců. Přestože těžiště posuzování překážek předání a systémových nedostatků azylového řízení, stejně jako individuálních rizik, musí ležet až v následném řízení o předání vedeném Ministerstvem vnitra, nikoli v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, přičemž žalovaná zpravidla zkoumá uvedené překážky jen v rozsahu, zda není účel zajištění *a priori* vyloučen, je zcela namístě po žalované požadovat, aby k tvrzeným skutečnostem zaujala jistý postoj. Nelze totiž na druhou stranu připustit ani to, že skutečnosti podstatné z hlediska možnosti předání zajišťovaných cizinců bude žalovaná v rozhodnutí o zajištění zcela ignorovat, jsou-li jí v době zajištění známy, a spoléhat tak na to, že budou zohledněny následně v samotném rozhodnutí o předání. Stále je nutno mít na paměti, že zajištění představuje citelný zásah do práv jednotlivce, což musí mít odraz v napadeném rozhodnutí.
48. Žalovaná v době zajištění věděla, že žalobce 2 je nezletilý. A přestože tyto skutečnosti uvedla v napadených rozhodnutích, jednalo se pouze o popis toho, co žalobci při podání vysvětlení uvedli. Úvaha žalované týkající se žalobci tvrzených skutečností není v rozhodnutích o jejich zajištění žádná. Krajský soud proto uzavírá, že přestože žalovaná potenciální možnost předání žalců zcela neopomněla, jednalo se o posouzení ryze obecné, aniž by reagovalo na podstatné skutečnosti týkající se žalců – zejm. věk žalobce 2. Hodnocení možných překážek samotného účelu zajištění (zde: předání do jiného členského státu EU) přitom musí reagovat alespoň v určité minimální přijatelné míře na individuální okolnosti zajišťovaných cizinců.
49. Pro výše uvedené nedostatky tedy je namístě, aby zdejší soud napadená rozhodnutí zrušil.
50. Stran umístění žalců krajský soud konstatuje, že zařízení pro zajištění cizinců provozuje organizační složka státu zřízená Ministerstvem vnitra – a sice Správa uprchlických zařízení, která současně také určuje, do kterého konkrétního zařízení policie po nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění cizince dopraví (ustanovení § 130 odst. 4 ZPC). To jinými slovy znamená, že umístění žalců do konkrétního

zařízení vůbec není a nebylo v pravomoci žalované, byť v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedla, že žalobci budou umístěni společně. Žalovaná však o jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová vůbec nerozhodovala. Skutečnost, že žalobci byli společně umístěni právě do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, byla sice důsledkem toho, že žalobce 2 byl v době zajištění nezletilý a cestoval se svým rodinným příslušníkem, přičemž toto zařízení je určeno pro zajištění rodin s dětmi, žen a nezletilých cizinců, to však nelze s ohledem na již uvedené přičítat žalované. Její povinností bylo zohlednit věk žalobců a jejich individuální situaci zejm. při posuzování potenciální možnosti jejich předání, resp. systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku a případných individuálních rizik.

51. Pokud jde o námitku žalobců, že měli být ubytováni v pobytovém středisku určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu (nikoli v zařízení pro zajištění cizinců, ve kterém jsou přítomny silné bezpečnostní prvky), uvádí krajský soud následující. Bezpečnostní prvky jsou z povahy věci v určité míře nezbytné ve všech zařízeních určených pro zajištění cizinců. Již samotné zajištění za účelem předání je výsledkem úvahy, že mírnější opatření nelze účinně uložit, neboť existuje vážné nebezpečí útěku zajišťovaných cizinců. Bez bezpečnostních prvků by zajištění cizinců v těchto zařízeních postrádalo svůj smysl, neboť nebezpečí jejich útěku by nebylo nijak eliminováno. Samotnou přítomnost těchto prvků proto nelze považovat za nepřiměřené opatření, a to ani ve vztahu k nezletilým cizincům pobývajícím v těchto zařízeních.
52. Nad rámec uvedeného pak krajský soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 - 46, č. 4058/2020 Sb. NSS, a č. j. 9 Azs 63/2020 - 96, č. 4059/2020 Sb. NSS, body 61 a 30, v nichž Nejvyšší správní soud shodně uvedl: *„Jednoduše řečeno, jde-li cizinci o to, že neměl či nemá být zajištěn a naopak má být ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn, má možnost podat žalobu proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Ostatně jinak to ani nejde, neboť platí, že bez rozhodnutí není zajištění. Nicméně při samotném výkonu zajištění v konkrétním zařízení podléhá cizinec mnoha režimovým opatřením, která se zpravidla dějí formou faktických úkonů, proti kterým se lze bránit tzv. zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. Uvedené je nutno důsledně rozlišovat tak, aby se jednotlivé instituty ochrany práv nepřekrývaly a současně zůstal zachován účinný soudní přezkum zajištění cizince, jehož předpokladem je uvědomění si toho, proti čemu zajištěný cizinec vlastně brojí, resp. čeho chce dosáhnout (propuštění ze zajištění anebo změny podmínek výkonu zajištění, příp. určení, že tyto podmínky byly nezákonné).“* Pokud jde tedy o podmínky pobytu žalobců v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, příp. porušení některých z režimových opatření, míjí se tato námitka s podstatou souzené věci.
53. Soud dále k věci uvádí, že si je vědom současné situace týkající se šíření onemocnění COVID 19 a přijatých opatření členských států ve vztahu k omezení či dokonce odložení možnosti předávání osob pocházejících z třetích zemí podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 – tzv. dublinského nařízení. Situace

v členských státech se však neustále mění, šíření onemocnění COVID 19 se vyvíjí a členské státy dynamicky reagují na aktuální vývoj a přijímají adekvátní opatření. Nicméně nelze nyní vyloučit, že předání žalobců do odpovědného členského státu v průběhu či ke konci stanovené 6 měsíční lhůty nebude možné. Evropská komise situaci rovněž velmi intenzivně sleduje a průběžně vyhodnocuje informace poskytované členskými státy, přičemž žádné plošné opatření týkající se pozastavení implementace dublinského nařízení včetně předávání osob podle uvedeného nařízení dosud nevydala. Soudu je pak z úřední činnosti známo, že ani v souvislosti s onemocněním COVID 19 nejsou známy žádné omezení s předáváním cizinců do Rumunska. Soud však souhlasí se žalobci, že odkaz na emailové sdělení Ministerstva vnitra, dle kterého s platností od 1. 12. 2020 dochází k obnově předávání osob podle Nařízení Dublin III, je již s ohledem na velmi proměnlivou epidemickou situaci v Evropě zastaralý a žalovaná si měla opatřit aktuálnější.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného vadným. Proto soudu nezbylo než jej zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
55. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval. Oba žalobci byli zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, která právo na odměnu za zastupování nemá, neboť nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s. A jde-li o právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, je třeba doplnit, tyto jí v souvislosti se zastupováním žalobců v řízení o žalobě, která byla podaná prostřednictvím žalované, nevznikly.
56. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. března 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.